

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. V.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j.
KUUK/006001/2020/DS/Zvo,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. KUUK/006001/2020/DS/Zvo, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) vydané dne 21. 12. 2018, č. j. MDC/58340/2018, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 24. 9. 2015 byl potvrzen. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadeným rozhodnutím, resp. postupem správních orgánů, byl zkrácen na svých právech tak, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Toto tvrzení dále upřesnil tím, že žalovaný zcela ignoroval žalobcem předložené důkazy. V daném ohledu pak žalobce poukázal na to, že v rámci předmětného řízení předložil rozhodnutí různých správních orgánů ve shodných věcech, z nichž vyplývá jejich ustálená rozhodovací praxe týkající se nezpůsobilosti podkladů pro provedení záznamu bodů v bodové evidenci řidiče. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 49924/2014, č. j. MSK 126113/2014 a MSK 121761/2014, a dále i Městského úřadu Písek č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. V návaznosti na to žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje shora odkazovaným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Následně žalobce uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče s tím, že oznámení od příslušných oddělení policie o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s odpovídajícím rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce upozornil, že rozhodnutí i přes specifickou povahu řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a bylo z něj zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce zmínil rozhodnutí v blokových řízeních – blok série HG/2014, č. G 1498901, a blok série GF/2013, č. F 0832677, které nejsou dle jeho názoru v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série FC/2013, č. C 1404971, ze kterého je dle jeho názoru zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce přitom nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce.

4. V kontextu shora uvedených skutečností pak žalobce namítl, že z vydaného rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, jakého jednání se měl přestupce dopustit, a to s odkazem na popis jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového zařízení řidičem při jízdě a porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podstatnou náležitostí je také kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce dále uvedl, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.
5. Konkrétně k pokutovému bloku ze dne 24. 9. 2015 pak žalobce uvedl, že v kolonkách č. 1 – 4 není přesně zjištěna osoba přestupce. V kolonce č. 5 nebyly jednoznačně specifikovány doba a místo spáchání přestupku, přičemž z popisu skutku nevyplývá ani jednoznačná skutková podstata, resp. její propojení se zákonnou povinností, která měla být porušena. V kolonce č. 6 předmětného bloku je poté právní kvalifikace přestupkového jednání uvedena zkratkovitě, přičemž tak vzniká pochybnost i o oprávněnosti uložené sankce. Nadto jsou dle žalobce předmětné údaje nečitelné. V kolonce č. 7 nadepsaného bloku zároveň není zřetelně uvedena výše sankce. V kolonkách č. 8 – 9 také není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno, přičemž nejsou ani zřejmé údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat. Seznatelný poté není ani podpis žalobce s uvedením data převzetí tohoto rozhodnutí.
6. Totožné vady přitom žalobce namítl i ve vztahu k pokutovým blokům ze dne 28. 5. 2015, 13. 2. 2015, 7. 2. 2015, 21. 1. 2015.
7. Souhrnně pak žalobce namítl, že přestupky v pokutových blocích nejsou vymezeny individualizovaným popisem jednání, a tudíž nejsou způsobilými podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. V tomto směru též odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2017-39. Přestupky tak dle žalobce nejsou konkrétně vymezeny a nemohou být podkladem pro záznam bodů do registru.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelně vypořádal s veškerou argumentací žalobce, přičemž zohlednil specifika právě projednávaného případu. Dle názoru žalovaného tak ve věci nebyla nijak porušena procesní práva žalobce, když žalovaný byl při svém rozhodování vázán zákony a jinými právními předpisy, popř. i judikaturou správních soudů.
8. Všechny podklady pro záznam bodů v registru řidičů byly dle žalovaného způsobilé pro daný postup a počet bodů též odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu. Námitky žalobce týkající se nezpůsobilosti jednotlivých podkladů pro záznam bodů poté žalovaný shledal za zcela obecná tvrzení. Žalovaný dále zdůraznil specifika blokového řízení, přičemž bylo možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, bylo-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jestliže bylo

zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným. Podle názoru žalovaného tak v rámci řešeného případu veškeré doložené pokutové bloky obsahovaly všechny nutné informace, přičemž tyto byly čitelné a jasné. Náležitosti jednotlivých rozhodnutí tedy žalovaný prověřoval u všech zaznamenaných bodů v evidenční kartě řidiče, přičemž dospěl k závěru, že tyto záznamy byly provedeny v souladu se zákonem o silničním provozu.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Těmto tvrzením žalobce však soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobce poukazoval zejména na rozhodnutí jiných správních orgánů (konkrétně Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek) v obdobných věcech, z nichž je dle jeho názoru zřejmé, že se tyto správní orgány zabývaly kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních, přičemž je označily za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud pak v řešeném případě pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námítky žalobce, a to včetně tvrzení poukazujícího právě na rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech. K těmto rozhodnutím žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že odkaz žalobce na tato správní rozhodnutí je v řešené věci nepřipadným, neboť žalovaný vychází při svém rozhodování ze zákonů, jiných právních předpisů a případně soudní judikatury, přičemž mu v žádném případě nepřísluší opírat své rozhodnutí o rozhodnutí jiných správních orgánů, jelikož každý jednotlivý případ má své zvláštnosti, na které je nutno brát zřetel. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podstatné přitom je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje

uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, která přestupce porušil. Z doložených kopií pokutových bloků tak bylo dle konstatování žalovaného zřejmé, že jednání žalobce bylo vždy identifikováno dostatečně přesně, přičemž tak bylo možné jeho podřazení dle zákona a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Z uvedeného tak podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi správních orgánů vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem poukazovaná rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobnost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

12. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích nebo zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
13. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je pak předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení poté odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchaní přestupku sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.
14. V případě námitek proti zaznamenání bodů tak může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stát usnesením vydaným *ex officio* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).

15. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010–76, se Nejvyšší správní soud zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že *„[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“* Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů.
16. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek uplatněných žalobcem ve věci. Ten zpochybnil záznamy bodů v registru řidičů, které mu byly zaznamenány na základě pokutových bloků ze dne 24. 9. 2015, 28. 5. 2015, 13. 2. 2015, 7. 2. 2015 a 21. 1. 2015. Soud přitom shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích zcela odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení.
17. Jak už bylo dříve uvedeno, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal, přičemž ani soud neshledal, že by takovou vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.
18. V projednávané věci byly žalobci zaznamenaný body za přestupky spáchané ve dnech 24. 9. 2015, 28. 5. 2015, 13. 2. 2015, 7. 2. 2015 a 21. 1. 2015, jak už bylo dříve rekapitulováno. Soud tudíž prostudoval příslušné (žalobcem namítané) pokutové bloky a shledal, že je v nich žalobce jako přestupce jednoznačně identifikován, uveden je také stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován. Obsažena je též vždy totožnost oprávněné úřední osoby, včetně služebního čísla, místo i datum vydání bloku. Každý pokutový blok je poté stvrzen podpisem žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

19. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, vyslovil, že „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým (...) odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, (...) [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“
20. V nyní posuzovaném případě soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, jakkoliv odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech dotčených pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že nájisto umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Jinými slovy, v dané věci hodnocené pokutové bloky po obsahové stránce zcela vyhověly nárokům, které na ně klade výše odkazovaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.
21. Soud přitom nad rámec uvedeného zdůrazňuje, že popis skutku, konkrétně v žalobcem namítaném bloku na pokutu ze dne 24. 9. 2015, je jednak slovy dostatečně specifikován za současného konstatování porušení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a jednak mu odpovídá i odkaz na spáchaný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích. Současně je pro potřeby blokového řízení dostatečně určitě vymezeno i místo a čas spáchaní přestupku - tj. na křižovatce ulic Bulharská a Hrnčířská v České Lípě, dne 24. 9. 2015 v 15:04 hodin. Ztotožněna byla nepochybně i osoba žalobce jako přestupce, když se zde vyjma jeho osobních údajů uvádí i číslo jeho řidičského průkazu. Zcela zřejmá je také výše uložené sankce (200 Kč), jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Zřetelný je rovněž podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem (řidičským průkazem) uvedeného čísla.
22. Pokud se dále jedná o blok na pokutu ze dne 28. 5. 2015, i zde je popis skutku slovy dostatečně specifikován za současného konstatování porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a jednak mu odpovídá i odkaz na spáchaný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní

přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Zároveň je pro potřeby blokového řízení dostatečně určité vymezeno i místo a čas spáchání přestupku - tj. na dálnici D1 na 96 km (směr Brno), dne 28. 5. 2015 ve 12:40 hodin. Ztotožněna byla najisto i osoba žalobce jako přestupce, když se zde vyjma jeho osobních údajů uvádí i číslo jeho občanského průkazu. Zcela zřejmá je též výše uložené sankce (1 000 Kč), jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Zřetelný je rovněž podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem (občanským průkazem) uvedeného čísla.

23. Stejně tak je možno hodnotit i blok na pokutu ze dne 13. 2. 2015, ve kterém je popis skutku slovy také dostatečně specifikován za současného konstatování porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a jednak mu odpovídá i odkaz na spáchaný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí mj. tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h (v daném případě se jednalo o rychlost po odečtu odchylky 151 km/h, a to na dálnici, kde je nejvyšší povolená rychlost 130 km/h). Zároveň je pro potřeby blokového řízení dostatečně určité vymezeno i místo a čas spáchání přestupku - tj. na dálnici D1 na 98 km (směr Brno), dne 13. 2. 2015 v 10:41 hodin. Ztotožněna byla též osoba žalobce jako přestupce, když se zde vyjma jeho osobních údajů uvádí i číslo jeho občanského průkazu. Naprosto zřejmá je i výše uložené sankce (600 Kč), jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Seznatelný je také podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem (občanským průkazem) uvedeného čísla.
24. Zcela vyhovující nadepsaným požadavkům je také blok na pokutu ze dne 7. 2. 2015, v němž je popis skutku slovy rovněž dostatečně specifikován za současného uvedení porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a jednak mu odpovídá i odkaz na spáchaný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když žalobce jako řidič specifikovaného vozidla nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Současně je pro potřeby blokového řízení dostatečně určité vymezeno i místo a čas spáchání přestupku - tj. v obci Stružnice – Jezvé na pozemní komunikaci II/262, dne 7. 2. 2015 v 11:10 hodin. Ztotožněna byla též osoba žalobce jako přestupce, když se zde vyjma jeho osobních údajů uvádí i číslo jeho občanského průkazu. Naprosto zřejmá je i výše uložené sankce (100 Kč), jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Zřetelný je též podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem (občanským průkazem) uvedeného čísla.
25. Jedná-li se poté o blok na pokutu ze dne 21. 1. 2015, i v něm je popis skutku dostatečně specifikován za současného konstatování porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a jednak mu odpovídá i odkaz na spáchaný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí mj. tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h (v daném případě se jednalo o rychlost po odečtu odchylky 102 km/h, a to mimo obec, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h). Zároveň je pro potřeby blokového řízení dostatečně určité vymezeno i místo a čas spáchání přestupku - tj. na pozemní komunikaci I/13 Rozkoš (směr Děčín), dne 21. 1. 2015 ve 12:30 hodin. Ztotožněna byla nepochybně i osoba žalobce jako přestupce, když se zde vyjma jeho osobních údajů uvádí i číslo jeho občanského průkazu. Zcela zřejmá je též výše uložené sankce (300 Kč), jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Zřetelný je rovněž podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem (občanským průkazem) uvedeného čísla.
26. Ve shora uvedených případech se přitom žalobce na místě učiněným zjištěním a právní kvalifikací přestupků nijak nebránil, ač tak nepochybně mohl učinit, přičemž bloky na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

pokutu vždy podepsal. Předmětné pokutové bloky tudíž soud vyhodnotil jako dostatečně určité, srozumitelné a najisto čitelné. K tomu je příležitým odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 9 As 125/2012-33, v němž bylo konstatováno, že „[s]tvrzením převzetí pokutového bloku obviněný z přestupku souhlasí s vyřízením věci v blokovém řízení. Podpis obviněného na pokutovém bloku potvrzuje jeho zavinění za přestupek a dále i veškeré zde uvedené skutečnosti, tj. zejména, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, odpovídá zde uvedenému popisu.“

27. S ohledem na veškeré shora popsané skutečnosti tak v řešeném případě nelze přisvědčit obecným, resp. univerzálním, námitkám žalobce stran obsahu pokutových bloků, které se naprosto mívají se skutečnostmi plynoucími ze samotného správního spisu.
28. Vzhledem k dotčené právní úpravě a výše citované konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu proto zdejší soud neshledal, že by některé z nadepsaných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifickou povahu blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě, soud opětovně zdůrazňuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě shora odkazovaných pokutových bloků dle hodnocení soudu splněny.
29. Dle přílohy zákona o silničním provozu se pak za jednání spočívající v nezastavení vozidla na signál, který příkazuje řidiči zastavit vozidlo, nebo nezastavení vozidla na pokyn „Stůj“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu, zaznamenává v registru řidičů 5 bodů, za překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o méně než 30 km/h mimo obec se zaznamenají v registru řidičů 2 body, za porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután se zaznamenají v registru řidičů 3 body a za držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla 2 body. Ve smyslu přílohy k zákonu o silničním provozu tak byly žalobci za každý z výše uvedených přestupků přičteny body následovně: za přestupek spáchaný dne 24. 9. 2015 – 5 bodů, za přestupek ze dne 28. 5. 2015 – 2 body, za přestupek ze dne 13. 2. 2015 – 2 body, za přestupek ze dne 7. 2. 2015 – 3 body a za přestupek ze dne 21. 1. 2015 – 2 body. Žalobce tak celkem dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, jejichž dosažením řidič pozbývá řidičské oprávnění ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.
30. Žalobce v žalobě také zpochybnil argument žalovaného, že jako přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal sám přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud plně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobkyně nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobkyně převzala odpovědnost za skutečnost, že údaje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..“

uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobkyně stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobkyně rovněž vědomě vstoupila do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měla žalobkyně jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměla projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měla využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobkyně nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 As 149/2018-44, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019-24 a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37).

31. V tomto kontextu tedy soud zdůrazňuje, že na předmětné pokutové bloky je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V dané věci přitom nebyly pokutové bloky zrušeny. Soud proto s ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti uzavírá, že se magistrát i žalovaný posuzovaným případem zabývali naprosto dostatečně, přičemž vzali v potaz všechny rozhodné skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu.
32. Upozornil-li žalobce také na zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 15 A 302/2017-41). Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci najisto dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní a plně přílehlavou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž zároveň v souladu s ní i rozhodl. Zdejší soud proto shledal, že postupem žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, přičemž nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že jiné správní orgány rozhodují v podobných případech odlišně než žalovaný, tak nepředstavuje dle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1

As 366/2018-40, ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 190/2017-45, či ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 As 195/2020-37).

33. Předmětné záznamy bodů žalobce v registru řidičů tedy byly provedeny plně v souladu s příslušnými právními předpisy, na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích (blokových pokut), která jsou plně způsobilým podkladem pro záznam bodů.
34. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a soud tak vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. července 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

